

THE
12
MURDERS OF
CHRISTMAS
SARAH DUNNAKEY

Vertaling Heleen Kleiboer & Sander Buesink

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Sarah Dunnakey

Oorspronkelijke titel: *The 12 Murders of Christmas*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Sander Buesink en Heleen Kleiboer

Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Nik Skerten/Arcangel Images, Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2216 1

NUR 493 & 330

Eerste druk november 2026

Originele uitgave verschenen bij Avon, een divisie van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkis met bestaande personen berust op toeval.

*De erven van wijlen Mr Edward Luddenham
nodigen u van harte uit
Bracestone House, North York Moors
19 tot 24 december*

Op 24 december zal Mr Luddenhams testament
worden opgelezen

Aanwezigheid verplicht voor wie verwachtingen
ontleent aan het voornoemde

Volpension, alle onkosten vergoed
Neem alleen uzelf en een feestelijk verhaal
vol mysterie en moord mee

RSVP: law@brotherton.co.uk

EEN HELLEND VLAK

Ze verplaatsten zich naar de studeerkamer en namen drie eetkamerstoelen mee om iedereen een zitplek te gunnen. James en Stuart schonken zich een glas whisky in, Helena en Jon deelden een fles wijn die ze tijdens het eten hadden opengetrokken en Judy en Sara hadden Mrs Lindens aanbod van een kop thee aangenomen. Dinah had een verfrommeld zakje opgeduikeld uit de krochten van haar zakken en aan de huishoudster gegeven. 'Warme chocolademelk,' zei ze. 'Alleen warme melk, geen water, zou dat kunnen?'

Stuart ging bij de open haard staan, met zijn elleboog leunend op de schoorsteenmantel. Dat leek een prima houding om een verhaal te vertellen, ware het niet dat de rest er zo lang over deed om een plekje te vinden dat zijn linkerknie begon te steken en hij baalde dat hij niet gewoon op zijn comfortabele leunstoel was gaan zitten.

'Ik denk dat ik doorgaans een eerlijk mens ben,' begon hij uiteindelijk, zijn gewicht verplaatsend naar zijn rechterknie, die meteen begon te steken. 'Maar ik besef tegelijkertijd dat het verhaal dat ik wil vertellen, hetgeen ik nu ga opbiechten... Nou ja, het is geen regelrechte leugen, maar ook niet de hele waarheid.' Hij keek argwanend naar zijn toehoorders.

James zat hem licht spottend aan te kijken. Judy had een van haar prachtige wenkbrauwen opgetrokken. Dinah zat steken te tellen. De 'beige tweeling', zoals Stuart Jon en Helena graag omschreef, zat veel te dicht tegen elkaar aan geschurkt voor een gelegenheid als deze.

Hij schraapte zijn keel. 'De reden dat ik zo, laten we zeggen, terughoudend ben om iets over deze zaak – een moordonderzoek – met jullie te delen waar ik als enige van op de hoogte was, zal hopelijk vanzelf duidelijk worden. Hoewel het me nog steeds dwarszit, aangezien de zaak nooit is opgelost,' zei hij met een nerveus lachje, sjoerend aan de knoop van zijn stropdas, die opeens niet lekker meer zat. 'Ik ben er wel degelijk van overtuigd dat het recht moet zegevieren. Maar soms... Ach, jullie mogen, als het ware, je eigen oordeel vellen...'

‘Ned en ik kennen elkaar van de middelbare school,’ stak hij van wal. ‘We hebben contact gehouden, zoals het hoort, wat er verder ook gebeurde. Elk jaar gingen we in januari op wintersport. We waren allebei gek op skiën en op de bergen. Het voelde altijd goed om de batterijen op te laden, of het thuisfront nou een hemel of een hel was. Daar hadden we het overigens nooit over. Sport, geschiedenis, boeken, films, muziek, in die twee weken passeerde verder alles de revue. Maar zoals hij nooit doorvroeg over wie ik had achtergelaten in mijn appartementje in Bermondsey – ik zat net tussen twee echtgenotes in – zo heb ik hem ook nooit uitgehoord over zijn privésores of zijn werk. Hoewel ik uiteraard meekreeg dat het hem financieel voor de wind ging en dat hij zijn vaders kleine bedrijfje aan het uitbreiden was tot een conglomeraat.’ Stuart verschoof zijn gewicht van de ene naar de andere voet en leunde tegen de muur om de pijn te verlichten. ‘En hij had ongetwijfeld door dat ik na twee jaar al spijt had van mijn keuze om een loopbaan in de financiële sector in te ruilen voor een advocatenbestaan.’

‘Ben je er wel mee doorgegaan?’ onderbrak Dinah hem. ‘De advocatuur?’

‘Helaas niet. Ik vond het uiteindelijk te beklemmend.’

‘Wat heb je toen gedaan?’ vroeg ze.

‘O, van alles wat,’ zei Stuart met een nonchalante, vanzelfsprekende onbepaaldheid. ‘Bedrijfje hier, bedrijfje daar, een paar bedrijfjes tegelijk. Ik zal je niet vermoeien met de details. Ik was met een verhaal bezig.’

Dat jaar zou de skivakantie net anders gaan dan de andere jaren. We zouden er een derde persoon bij krijgen. Eerlijk gezegd stond ik daar niet om te springen. Ned en ik waren goed op elkaar ingespeeld. Allebei ongeveer even bekwaam op de piste, allebei even dol op lekker eten en een après-skiwijntje. Deze keer had hij een collega uitgenodigd, hoewel Ned de eigenaar van het bedrijf was en in feite dus zijn baas. Hij was een jonge voedingsmiddelenexpert, het brein achter de zeer succesvolle ijstoetjes die Luddenham Food afgelopen zomer op de markt had gebracht. Brouwsels met room of custard en fruit die vers smaakten, ook als ze een halfjaar in de vriezer hadden gelegen. Misschien was de uitnodiging een soort bonus, of misschien wilde hij eens kijken of die jongen geschikt was voor een managementfunctie.

Loek Bakange heette hij, en hij was best een aardige kerel. Tenger, met lang, donker haar waar hij zich graag achter verschool. Ned had

me van tevoren gewaarschuwd dat hij niet veel zei. En op de weg daarnaartoe was hij inderdaad behoorlijk op zichzelf. 'Knoop maar eens een gesprek aan over de chemische samenstelling van synthetische room,' had Ned me aangeraden. 'Dan raakt hij nooit uitgepraat.' Ik heb ervoor gekozen om die specifieke gespreksingang links te laten liggen.

'Zoals gewoonlijk had Ned de boekingen gedaan. De details liet ik graag aan hem over, want hij wist altijd de beste hotels en chalets te vinden. Goedkope tickets, skipassen enzovoorts. Ik hoefde alleen mijn koffers in te pakken en heb hem en Loek ontmoet op het vliegveld.

Onze bestemming was Andermatt, in de Zwitserse Alpen. Ned had weer een pareltje gevonden: Hotel Oberof, aan de rand van het skioord, met 'boetiekchalets' op het terrein. De eigenaar kwam uit het Amerikaanse middenwesten. Hij had zijn droom waargemaakt en was teruggegaan naar zijn Germaanse roots. Peter Snoof was kleiner dan ik had verwacht en vrij bedeesd. Zo zie je maar weer, vooroordelen zijn maar vooroordelen. Hij kwam ons persoonlijk begroeten toe we aankwamen en wees ons naar onze blokhut – 'Chalet Gentian' – die in een bosje naaldbomen onder de besneeuwde bergtoppen stond. De andere twee chalets, beide op gepaste afstand, waren ook bezet, werd ons verteld. We mochten gebruikmaken van alle faciliteiten die het hotel te bieden had, maar dan met de privacy van een privéonderkomen. Voor drie personen was de blokhut aan de knusse kant, maar we hadden ieder onze eigen slaapkamer en deelden een gemeenschappelijke ruimte met een openhaard, banken met bontdekentjes en een schitterend uitzicht op de bergen in de verte. Er was een klein keukentje waar, zo vertelde Mr Snoof ons, we onze eigen maaltijden konden bereiden indien we het vijfsterrenrestaurant van het hotel wilden vermijden. Tegen een kleine vergoeding zou onze aangewezen chaletbediende, Hedy, voor ons koken. Ze zou diezelfde avond langskomen om zich voor te stellen en een inventarisatie te maken van eventuele speciale wensen.

'Ik zou je aanraden,' zei Snoof, 'om naar haar hartige koekjes te vragen. Een familierecept. Zeer aan te bevelen.'

'Wederom een tien met een griffel, Ned,' zei ik, terwijl ik onze whiskyglazen vol schonk. Na het uitpakken zaten we lekker in de lounge van het chalet met de Glencormac die ik in de taxfreeshop had aangeschaft.

Niks mis met appelschnaps, hoor, maar als je je ergens thuis wil voelen, kun je het best een goed glas whisky drinken.

‘Dit gebied is berucht om het offpisteskiën,’ zei Ned. ‘Ben je er klaar voor, Stuart?’ Dat was uiteraard een grapje. Ik ben een degelijke skiër, maar ik ken mijn grenzen op de lange latten. Net als Ned was ik van plan om de minder veeleisende pistes op te zoeken. Loek, daarentegen, bleek een doorgewinterde skiër te zijn. Hij scheppte er niet over op, maar toen Ned een beetje doorvroeg, biechtte hij op dat hij in de skiselectie van zijn school had gezeten.

Ik besloot hem op zijn woord te geloven en heb niet gevraagd welke school zo’n intensief skiprogramma aanbood. In plaats daarvan nipte ik aan mijn tweede glas whisky en vroeg: ‘Wat doet een voedingsmidde-lentechnoloog precies?’

‘In de kern is het allemaal scheikunde,’ zei Loek. ‘Maar dan met eten. Uitzoeken wat gekatalyseerd of gemengd kan worden voor een specifiek doeltreffend resultaat.’

‘Op Luddenham’s Frozen Fresh,’ zei Ned, en hij hief zijn glas, maar op dat moment werd er op de deur geklopt en kwam Hedy binnen. Een jonge vrouw met een crèmekleurige huid en dik, roodbruin haar in een vlecht. Ze had een mandje bij zich en vroeg of ze een lichte maaltijd kon bereiden voor ‘*die Herren*’.

Buiten sneeuwde het gestaag. Het restaurant lag op een steenworp afstand, maar we hadden niet gereserveerd, en we hadden ons al in de geneugten van de warmte en de rest van de whisky gewenteld.

Loek hakte de knoop door en zei dat hij op onze eerste avond wel zin had in een speciaal voor ons bereid maal. Hedy was blij om dat te horen en haalde een kleine kartonnen doos uit haar mandje. ‘*Paprika-Plätzchen*,’ zei ze. ‘Koekjes. Kruidig, niet zoet. *Mein* eigen recept, overgenomen van mijn lieve Italiaanse oma. Maar,’ zei ze met een waarschuwend vingertje, ‘jullie mogen ze pas opeten als jullie bordjes leeg zijn.’ Toen verdween ze met een ondeugende glimlach naar de keuken.

‘Schattig,’ zei Ned. Ik wist niet of hij het had over de koekjes of de charmante jongedame.

De volgende ochtend ontwaakten we met een stralend blauwe hemel, glinsterende verse sneeuw en het vooruitzicht van een lekker dagje

skiën. De schnitzel van de avond ervoor had ons goed gesmaakt, maar we aten gretig van het plankje met vlees en kaas dat Hedy voor ons had achtergelaten. Er was nog een koekje over, en Ned en Loek waren zo grootmoedig om het aan mij te geven. Die dingen waren echt wonderbaarlijk. Licht gekruid, met een volromige kaassmaak en een zachte textuur. Ik nam me voor om elke dag een portie te bestellen en een paar doosjes mee naar huis te nemen om uit te delen. Ja, Hedy was de kers op de taart van onze vakantie.

Stuart liet een stilte vallen en keek met samengeknepen ogen naar Judy en Dinah. 'Als je zoiets tegenwoordig nog mag zeggen.' Aan hun blikken te zien, begaf hij zich op zijn minst op glad ijs.

Maar goed, verder met het verhaal. Loek was ook onder de indruk van de hartige koekjes. Onderweg naar de skipiste voerden hij en Ned een verhitte discussie over het toevoegen van koekdeeg aan de Freshly Frozen-lijn. 'Ik ga haar om het recept vragen,' zei hij. 'Het zal toch niet echt geheim zijn? Waarschijnlijk kan ik zelf wel bedenken wat er ongeveer in zit. Paprikapoeder, natuurlijk, een of andere kaas, en misschien mierikswortel? Misschien vraag ik of ze ze in het chalet wil komen bakken. Kijken hoe ze die textuur zo mooi krijgt.' Ik moet eerlijk bekennen dat ik meteen achterdochtig was. Ik kreeg de indruk dat het hem meer te doen was om Hedy's gulle glimlach en fonkelende blauwe ogen dan om het recept.

Al onze gedachten over koekjes en chaletbediendes werden verdreven tijdens een heerlijke ochtend op de piste. Loek was wat te bescheiden geweest over zijn vaardigheden. Met vaste grond onder zijn voeten spatte het ongemak ervan af, maar op de besneeuwde hellingen bezat hij een zelfverzekerde sierlijkheid. Tegen een uur 's middags waren we allemaal uitgehongerd. We gingen lunchen bij een kroeg die volgens Ned hoog aangeschreven stond, ondanks de warboel aan afgezaagde jacht-trofeeën, geweren en drinkhoornen. Volgens de geruchten kwamen de minder vooraanstaande leden van de koninklijke familie er graag.

De zwaarbehaarde barman praatte niet, hij bromde. Zijn grijze T-shirt was nat onder de oksels. En ik kreeg de indruk dat het serveren van warme baguettes met ham en kaas in een van de beste skioorden

van Zwitserland niet zijn droombaan was, zoals hij de borden op tafel neersmeet. 'Hebt u zwarte peper?' vroeg ik. Hij staarde me aan alsof hij een kok met een Michelinster was die een foie gras opdiende en ik de klant die om ketchup vroeg.

'Nein,' foeterde hij. Heel even dacht ik dat hij me wilde bespugen, maar toen werd hij weggeroepen door een klant aan de toeg, die hij net zo korzelig te woord stond.

'Een tikkeltje onbeschoft,' zei ik, en ik nam een hap van mijn stokbroodje.

'Deel van de charme,' zei Ned met de grijns van een kwajongen. 'Een beetje minachting van de dienende klasse geeft de sociaal verhevenen juist het gevoel dat ze op een bijzondere plek vertoeven.' Dat soort opmerkingen wezen me er altijd op dat Ned, hoe rijk hij ook was, niet in weelde was opgegroeid. Terwijl Ned en ik ons enthousiast op het eten stortten, zat Loek er met een vies gezicht in te porren.

'Lijkt het je niet lekker?' vroeg ik. Hij haalde zijn schouders op en wees toen opeens, alsof hij van onderwerp wilde veranderen, naar een opgezette elandenkop die op ons neerkeek vanaf de muur.

'Zo een zou ik toch niet willen tegenkomen op de flanken van een berg. Hoewel ze hier volgens mij niet...'

Loek maakte zijn zin niet af en de gesprekken in de kroeg verstomden omdat iemand opeens 'Nerd!' brulde. Een lange man met een schreeuwerig geel ski-jack kwam bij onze tafel staan, een skibril met designermontuur in zijn dikke bos blonde haar gestoken. Loek sprong overeind en leek te willen vluchten, maar hij kreeg een halve mannenknuffel van de gele jas, inclusief stevige klopjes op de rug. 'Nerd!' bulderde de man in Loeks oor, alsof hij hem de eerste keer niet gehoord had. 'Ik geloof mijn ogen niet, gast. Te lang geleden.' Achter de man stond een net zo blonde vrouw met dezelfde skibril en een felblauw ski-jack dat bij de schouders en polsen voorzien was van gouden sterretjes.

De man greep Loek bij zijn schouders en duwde hem nogal lomp tot op een armlengte afstand.

'Waar heb jij uitgehangen, joh? Ergens opgesloten gezeten in een of ander lab met je heksenbrouwsels?' Hij wachtte niet op antwoord en stak een vlezige hand uit naar Ned en daarna naar mij. Van onder zijn mouw kwam een spuuglelijk, mogelijk antiek gouden horloge tevoorschijn.

‘Charlie Spaak,’ zei hij. ‘Oude schoolvriend van de nerd. Dit is het vrouwtje, Tina,’ gebaarde hij slapjes naar zijn gezellin. ‘Die verliest me geen moment uit het oog.’ Hij rolde met – naar ik aanneem – gespeelde ergernis met zijn ogen. De vrouw gaf geen kik. Misschien was het voor haar een bekende riedel.

‘Wil je een broodje voor ons bestellen aan de bar, lieverd?’ zei Charlie. ‘Hetzelfde als altijd met extra augurk. En een groot glas pinot. Een echte, niet van dat Duitse mondwater.’

Hij ging zonder uitnodiging aan onze tafel zitten. Loek zat weer op zijn stoel, in elkaar gedoken, zonder een spoor van het zelfvertrouwen dat hij op de piste had uitgestraald. We stelden ons voor en Ned stelde uit beleefdheid een paar vragen aan Charlie. Hij was ‘groot in de future-handel’, Tina was taalkundige, en met een vette knipoog: ‘of tenminste tot er kinderen op komst zijn. In godsnaam.’ Tina kwam terug met een wijn en een cola. Charlie nam een slok en trok een grimas. ‘Die vuile barman heeft je erin geluisd, Tini. Ga maar terug en zorg dit keer dat je kunt zien welke fles hij schenkt.’

Het daaropvolgende uur zat Loek er ongemakkelijk bij. Hij kroop steeds verder in zijn schulp. Charlie bleef hem steevast Nerd noemen, hoe nadrukkelijk we ook zijn voornaam gebruikten. Uiteindelijk bleek dat Charlie en Tina in een van de andere chalets van Hotel Oberof verbleven.

‘Hebben jullie de verrukkelijke Hedy Rata al ontmoet?’ vroeg Charlie. Bij het horen van die naam fronste Tina haar wenkbrauwen. ‘Niet te versmaden, hè?’ ging hij verder. Hij gebaarde naar de barse barman, die een doekje over de toog haalde. ‘Geloof het of niet, maar dat is haar man. Maar ja, je moet toch wat in een dorp als dit. Tenzij je er met een van de gasten vandoor wilt.’ Hij knipoogde naar zijn vrouw, die zich gedeceerd afwendde.

In een opzichtige poging om het gesprek een andere wending te geven, begon Tina Spaak over het geweldige restaurant van het hotel.

‘Wij zijn woensdagavond in elk geval van de partij,’ zei ze. ‘Jullie?’

We schudden van nee en zeiden dat we niet wisten wat er woensdagavond aan de hand was.

Haar gezicht betrok. ‘Jullie zijn al te laat, vrees ik. Er zal wel een wachtlijst zijn. Jammer hoor, want het belooft heel spectaculair te

worden. Leen Bloftewing,' besloot ze. Toen ze doorkreeg dat die naam ons niets zei, legde ze uit: 'Een wereldberoemde chef, heeft misschien zelfs een Michelinster, ach, ik weet niet meer precies hoe het in de aankondiging stond. Hij gaat een speciaal "table d'hôte"-menu samenstellen. Een proefplank met twaalf gangen, waaronder zijn eigen *Escargot en beurre flambé*.'

'Die man is een genie,' onderbrak Charlie haar. 'Nee, dat mogen jullie niet missen, mannen. Ik zal het wel regelen met Snoof. Ik ken hem nog uit de tijd dat hij alleen een motelletje in Minnesota bezat en op zoek was naar Europese investeerders. Jullie kunnen vast bij ons aan tafel. Meer zielen, meer vreugd. Bovendien is de Nerd toch geen grote eter, of wel soms, ouwe jongen?' Hij gaf Loek een scherpe elleboogpor in zijn ribben. 'Net als de schoolmaaltijden vroeger, Nerd. Lachen, man.'

Als mijn ogen me niet bedrogen, zat Loek bijna te huilen.

Op de weg terug naar de skilift, nadat we Tina en Charlie in de kroeg hadden achtergelaten, waar laatstgenoemde onbeschaamd zat te flirten met een jonge serveerster, was Loek nog stiller dan normaal. Toen we langs een kiosk liepen waar snowboardlessen werden aangeprezen, schopte hij ineens furieus naar een plastic pinguïn met een zonnebril, die prompt door de lucht vloog. Binnensmonds vloekend ging hij het ding halen en zette het weer op zijn plek. Hij gaf het nog een aai over de bol, bij wijze van verontschuldiging.

'Charlie kloot-Spaak,' zei hij, naar huis slenterend met zijn handen in zijn zakken. 'Als er een sukkel is die alles kan verpesten, is hij het wel.'

'Hij was nogal, eh... aanwezig,' zei ik.

'Aanwezig?' Loek bleef plotseling stilstaan. Zijn doorgaans zo bedeesde bruine ogen spuwden vuur. 'Dat is lang niet alles. Dankzij hem ben ik op de middelbare school door een hel gegaan. Ik was niet de enige, maar wel zijn favoriete doelwit. Begin van het eerste jaar noemde hij me al "Nerd". Volgens hem omdat ik zo van scheikunde hield, maar hij wist dat het zou aanslaan en dat ik ermee gepest zou worden. Al snel noemde iedereen me zo, zelfs de docenten. Charlie was het lieverdje. Aan het eind van het vierde jaar kregen we zo'n belachelijk "jaarboek". Spaak stond op de foto in zijn rugbyshirt, een streep modder op zijn wang, met het onderschrift GAAT WAARSCHIJNLIJK DE WERELD VEROVEREN. Ik leek net twaalf op mijn foto. LOEK "NERD" BAKANGE, GAAT WAARSCHIJNLIJK DE

SCHOOL OPBLAZEN, stond eronder. Hilarisch.' Loek schopte weer, maar raakte dit keer alleen ijle lucht. 'Nu heeft hij de geschiedenis herschreven door te doen alsof we beste maatjes zijn. Hij wil zelfs samen skiën. Hij kan zich niet voorstellen dat er iemand beter is dan hij. Nou, mooi niet. Morgenochtend bij de eerste zonnestralen trek ik er alleen op uit. Hij mag me komen zoeken. Ik wens hem veel succes.'

De volgende ochtend hadden we weer een heerlijk dagje skiën in het vooruitzicht. Loek was inderdaad al weg toen Ned en ik wakker werden. Wij zijn er samen op uit gegaan. We waren van plan om die dag een van de moeilijkere pistes uit te proberen, maar toen we bijna bij de skilift waren, realiseerde ik me ineens dat ik mijn handschoenen in het chalet had laten liggen. Ned zei dat hij op me zou wachten, dus ik haastte me terug naar het huisje. Toen ik aankwam bij Chalet Gentian stond Hedy op de veranda aan het slot te morrelen. Ze glimlachte opgelucht zodra ze me zag. Hedy was echt een knappe jonge vrouw, en deze ochtend droeg ze een halsdoek die bijna dezelfde korenbloemblauwe tint had als haar ogen. Enfin, waar was ik?

'Dit is de verkeerde sleutel,' riep ze. 'Het is niet de eerste keer, hoor. De huishoudster van het hotel Oberof is *ein Dummkopf*! Ze haalt de sleutels door elkaar. Wil ik naar de berging, krijg ik de sleutel van de badkamer. En deze past niet in de deur van jullie chalet.' Ze liet een kleine sleutel met een blauw etikethangertje zien. 'De huishoudster zegt dat ze allemaal een eigen kleur zijn, maar altijd haalt ze de kleuren door elkaar. Wie moet het weten!' Ze haalde haar schouders op. 'Maar nu komt het goed, Mr Peter, want nu bent u hier.'

Ik besloot haar niet te corrigeren, de naam was bijna correct.

Stuart was even stil. Had hij de vrouw met het haakwerk horen gniffelen? Haar gezicht zat nu weer in de plooi, ze keek niet spottend, dus hij ging verder met zijn verhaal.

Ik liet haar binnen, in de verwachting dat ze meteen naar de keuken zou lopen om op te ruimen en schoon te maken, maar in plaats daarvan zonk ze neer op een stoel aan de eettafel en begroef haar gezicht in haar handen.

‘Kom op,’ zei ik. ‘Zo erg is het niet. Het hoeft hier niet helemaal spic en span te zijn, hoor, als je achterloopt op schema.’ Ze sloeg haar blik op. Haar ogen waren vochtig, haar wangen rood.

‘Het is meer dan dat,’ zei ze. Ze keek me aan. ‘Vindt u het leven soms ook gewoon iets te zwaar, Mr Peter?’

Ik aarzelde. Eerlijk gezegd was het antwoord nee. Tot dat moment had ik nooit ergens tegen hoeven opboksen, ook al had ik net een scheiding achter de rug en twijfelde ik over mijn werk. En ik vond het hoe dan ook ongepast om te gaan klagen tijdens mijn vakantie in een luxe skiresort. In plaats daarvan vroeg ik of het hotel het probleem was.

Ze schudde haar hoofd. ‘Op mijn werk is het goed. Ook al hebben we een domme huishoudster. Op mijn werk mag ik tijd doorbrengen met aardige Engelse mannen die beleefd en dankbaar zijn en – aha!’ Ze rommelde in haar tas en haalde er een bekend kartonnen doosje uit. ‘En die mijn koekjes kunnen waarderen.’

Dan gaat het thuis vast minder goed, dacht ik, met die hork van een barman als echtgenoot.

Het was alsof ze mijn gedachten kon lezen. ‘*Mein Mann, er ist*, hij is vaak...’ ze zocht naar het juiste woord. ‘Moeilijk. Ja, moeilijk. Maar hier ben ik aan het werk en ik zal uw chalet schoon en mooi achterlaten. En ik zie jullie later bij het *Abendessen*.’

‘O, ja?’ vroeg ik. Ik wist niet zeker of we plannen hadden. Zoals gewoonlijk liet ik dat allemaal aan Ned over.

‘Mr Spaak in *das Chalet Edelweiss* heeft u allen uitgenodigd om te komen eten, *nicht wahr*? Ik ga een speciaal Alpenfeestmaal voor u bereiden. Dat doe ik heel graag. Mr Spaak is een vriendelijke, charmante man. Toch?’

Loek wees het voorstel van een etentje bij Spaak meteen van de hand.

‘Nooit en te nimmer.’ Hij had Charlie de hele dag met succes vermeden op de pistes en luisterde vol afgrijzen toen Ned bevestigde dat we met zijn drieën uitgenodigd waren in Chalet Edelweiss.

‘Ik smeer wel een boterham voor mezelf, en er zijn nog croissantjes over van vanochtend,’ zei Loek. ‘Ik red me wel.’

‘Hedy is er ook bij,’ zei ik.

Loek wendde zijn blik af.

PUZZELS

Verborgen puzzel

Welke vijf personages in het verhaal van Stuart zouden ‘verwarrend genoeg’ niet misstaan op tafel tijdens een traditioneel kerstdiner?

Om je geheugen op te frissen zijn de namen hier nog eens opgesomd:

STUART PEETERS

HEDY RATA

CHARLIE SPAAK

TINA SPAAK

LEEN BLOFTEWING

PETER SNOOF

NED LUDDENHAM

FRAU MÜLLER

HERR MÜLLER

TIJS RATA

LOEK ‘NERD’ BAKANGE

Raadsel van de chef

Hieronder staan de ingrediënten uit Hedy’s recept voor hartige koekjes. Ze heeft geprobeerd haar geheim te bewaren door de klinkers uit elk woord weg te laten en de spaties aan te passen. Kun jij de juiste ingrediënten destilleren?

150 g

GZ FDB LM

125 g

GR SP TPRM ZNS KS

125 g

KDBTR

1 el

DJ NMST RD

1 el

PP RK PD R

½ tl

ZZT VLK KN

1 el

G ML NZ WR TPRR

1 el

SS MZD JS

Eindpuzzel: eerste aanwijzing

Een van de ingrediënten in het recept van Hedy is vernoemd naar een Franse stad die ook de geboorteplaats was van hertog Filips van Bourgondië. Zijn bijnaam was Filips de _____.

Het ontbrekende vijfletterwoord is een aanwijzing die je nodig zult hebben om de laatste puzzel aan het einde van dit boek op te lossen.

